

Účes pro zvlášť slavnostní příležitost

(ukázka)

Každý živočich má celou řadu přirozených nepřátel. Má je i člověk. Měl jsem je tedy i já. Nemám rád holiče.

Nebyly mi ani tři, když jeden z cechu kadeřnického, opřen o futra svého kvelbu, oslovil moji matku:

„Milostivá, tak kdypak k nám zavítáte s vaší dceruškou?"

Je pravděpodobné, že z jeho strany šlo jen o jemně laděný živnostnický pokus o nového zákazníka. Jisté však je, že právě tuto poznámku jsem považoval za uštěpačnost a právě ona způsobila moji podezřívavost k profesi tak bohubilé jakoužto řemeslo holič-kadeřník bezpochyby je. Dnes dokonce nemohu ani přísahat padla-li či nikoliv. Právě tak si nepamatuji, co jsem tenkrát tomu nůžkomilovi odvětil. Nejpravděpodobněji asi nic, jen, jakoby náhodou, jsem upustil z rukou litrovou konvičku s mlékem. Konvička dopadla na chodník, mléko na jeho kalhoty, takže můj nový známý vypadal, jako by právě nešťastně vykonal malou potřebu.

„Ty seš ale sígr," přehodnotil naše vztahy mydlinka a já pocítil, poprvé v tak útlém věku, nepřítele. Mé nepřátelství jsem však nevztáhl bohužel jen k této osobě, ale k celému řemeslu, cechu, kartelu..., vlastně ke všemu co mělo na sobě bílý plášť.

Moje maminka však ve snaze urovnat tuto tak frapantní situaci počala radit. Vyvinula úžasnou čpavkovou lázeň vzápětí zneutralizovanou octem. Nebo kašičkový způsob pomocí magnesia a lihu, dokonce si vyvzpoměla směsi terpentýnu a citrónové šťávy.

„Nechte si toho!" ohradil se tenkrát mydlinka, zmizel ve dveřích, aby za okamžik vyplul ven v trenýrkách a s kalhotami v rukou a se slovy: „Nate!!" je podával mamince k napravení.

Tak tedy. O pár dnů později moje matka zdárně odsuplovala čistírnu a my mohli vstoupit. Holič se ve skutečnosti jmenoval Břežanski Petr. Víím to, protože to měl napsáno na dveřích a později jsem si to mohl přečíst. Svoji živnost provozoval v kuchyni se starou kredencí, třemi, čtyřmi rozvrzanými židlemi a věšákem. V šuplících orvané kredence měl vercajk, mašinku na ruku, pár svíček a pytlík ovocných bonbónů.

Pan mistr vytočil klavírní sesli až do nejvyšší polohy, přehodil přeze mne obrovský bílý ručník a ovázal mi ho okolo krčku. Tu jsem si povšimnul, kterak mé celé tělíčko zmizelo pod plachetkou, takže jsem začal fňukat ještě dřív, než prohrábl můj neandrtálský účes. Holič však nedbal mých nářků a dal se chutě do díla. Prohrábl moji kštici kostěným hřebenem s takovým nasazením, že v okamžení jej připravil o několik zubů. To už jsem ale řval, jakoby mi pod

plachetkou tajně prováděl lumbálku páteře, neboť v hřebenu uvízlo i několik mých jemných vlásků. Pan Břežanski sprážil moji matku pohledem. Snad potřeboval ještě něco přežehlit, nevím. Už jí ale vůbec neříkal milostpaní, ale jenom panímámo a dodal:

„Co mám s tím klukem dělat?“

Maminka tenkrát zřejmě nepochopila podstatu otázky, neboť pravila, že ostříhat. „Kdyby kluk potřeboval vyfotit, tak bych s ním šla jinam, že?“

Zato mě trochu povyroستlo sebevědomí, neboť mě už alespoň uznal klukem.

Holič se dal do díla. S gustem. Možná se vyučil v zákopech první světové někde na Pijavě, či v Rusku za Uralem. Vlasy, které by mi mohl závidět kterýkoliv bítník, padaly a padaly a podlaha se pod mou beztělnatou hlavou pokrývala mou pokrývkou.

„Ták, a ještě kotletky," přisadil si hyzdič nevíňátek, „vzadu to trochu vybereme, neníž pravda, panímámo.“

No, vybral mě do půl hlavy. „Krček zaholíme, že ano," mlel jakoby byla sobota. Ale ona sobota nebyla, protože sobotu jsem měl za docela hezký den.

To už ale holič vytáhl břitvu a začal jí přejíždět po dlouhém koženém řemenu zavěšeném na rezatém hřebíku na rohu kredence a naskočila mi husí kůže. Snad ještě více byl překvapen holič, když mě počal zbavovat posledních chloupků z krku. Netrérovaná pokožka, nyní navíc zjitřená husinou, se mi počala zbarvovat krví. Ale holič si věděl rady i v této zkrvavené situaci. Zatímco jednou rukou mi holil hlavu, snad až do půl temene, druhou ji ledkoval.

Když už byl se svojí prací spokojen a já nakonec už ani nekrvácel, vyštrachal ze šuplíku sáček s bonbóny a jedno z cukrlat mi vecpal do úst. Snad abych už neřval. Sotva jsem ucítil sladkou slinu, na chvíli jsem opravdu zmlkl. Tu chvíli využil dokonale a malou metličkou mi šikovně zasunul zbylé vlásky za košili. Tímto aktem bylo dílko tedy zdárně dokonáno.

Poprvé doma jsem se uviděl ve velkém zrcadle zasazeném do tmavého ořechu. Ze zrcadla na mne civěl jakýsi chudáček - blbeček prošlý tornádem s odstátýma ušima a lebkou připomínající první vzpřimence. Pozdravil jsem ho, abych v příštím okamžiku po něm hodil kramflekem. Ale řekněte, kolikrát i vám zrcadlo zalže.

A lhalo mně od té doby vždycky a každý měsíc. Tak často mě ten chlapec - blbeček chodil navštěvovat. Zvláštní bylo na tom to, že se objevoval vždycky, když toho vylepance potřeboval nejméně. Většinou pak tehdy, když mým životem defillovaly významné události jako bývají vánoce, narozeniny, fotograf nebo houslový koncert. Snad proto mému albu vévodí vždy chlapec - blbeček a ne já. Snad proto nemám holiče rád.

Pan Břežanski s bonbóny a koncesí nestříhal dlouho. O koncesi ho připravil bolševik, tak k čemu bonbóny. Jednou ho našli v jeho světničce, kterou bylo možno za kredenci jen tušit. Žil sám, tak ani nikomu nechyběl. Mně však pomalu s přibývajícím věkem začalo být líto toho, že už nikdy jsem od žádného kadeřníka bonbón nedostal. Ani v těch luxusních a renomovaných salónech.

A ani tehdy, když po mě chtěli za stříhání stokrát víc. A to dokonce ani tehdy, když mě pořezali.